

A fűnyíró ember

Már egészen besötétedett. Sötétben jobban szeretek vezetni, mint szürkületben, amikor az autó lámpája még nem világítja meg tisztán láthatóan a lehetséges veszélyeket. Gondolataimba mélyülve haladtam hazafelé a jól ismert kis utcákon, a megengedett sebességgel. Hirtelen egy még kivehetetlen akadályt láttam meg a sávomban, olyan volt, mintha pár zsák lenne egy kupacba összevissza dobálva. Lassítottam és hamarosan kirajzolódtak a körvonalak: egy ember feküdt a földön, mellette egy kerékpár eldőlvén, a kormányán egy nagy csíkos és piszkos vászonszatyor. Minden átfutott az agyamon: ez egy részeg bizonyára, de mi van, ha csak rosszul lett? No és ha részeg, akkor is ember, aki jelenleg segísre szorul. Itt fagy meg... Kikerültem és lassan tovább mentem. Több, már jól ismert kép tárult elém az eddigi tapasztalataimból: földön fekvő, nyilvánvalóan részeg emberek mellett megyünk el közömbösen, nem adunk segítséget, még meg is szóljuk őket, nem értjük, hogyan juthattak idáig. Az életükről ugyan semmit nem tudunk, de ítélkezünk. Elszégyelltem magam. Amilyen gyorsan csak lehetett, megfordultam, visszahajtottam és odamentem a földön fekvő emberhez, ébresztgetni kezdtem. Szerencsére magához tért, láthatóan nem tudta hol van, mi történik vele. Felállítottam a biciklijét, neki is segítettem felegyenesedni. A piszkos szatyorra vetődött a tekintetem: egy kétliteres, behorpadt flakon volt benne, félig megtöltve vörösborral. A férfi nézett rám bambán, megkérdeztem, hívjak-e mentőt, emlékszik-e hol lakik. Meg akarta kérdezni, ki vagyok én, honnan kerültem oda ilyen kései téli estén, de csak nagy nehezen jött ki hang a torkán, az is szaggatott, artikulálatlan mormogás volt inkább. Megkérdeztem, haza tud-e menni, a biciklijét tolva, mintegy abba kapaszkodva. Erre nem mondott semmit, köszönetfélét dörögött, aztán a biciklijére támaszkodva megindult lassan, cikkcakkban haladva az utcán. Vártam egy kicsit, néztem utána, majd szép lassan követtem az autóval. Az utca végén már egészen egyenesen ment, még intett is felém, és befordult a balra eső kis utcába. Most már biztosan hazaér, gondoltam. Közben én is megérkeztem haza, és amikor kinyitottam a kaput, jóleső érzés öntötte el a bensőmet, olyan, mint amit akkor érzünk, ha valami jót cselekedünk önzetlenül. Még sokáig felrémllett bennem ennek az esetnek az emléke, nem beszéltem róla senkinek. Mire való lett volna? Úgyis ismerem az emberek véleményét ilyen téren.

„Kár az ilyenre az időt pazarolni!” Az én időmet én döntöm el, hogy mire fordítom.

„És ha megtámadott volna?” Ugyan már, hiszen a lábán sem tudott állni, nehogy megtámadni.

„Én félttem volna tőle.” Csúnyán nézett ki, az biztos, kicsit vérzett a homloka, az öltözete piszkos és gyűrött volt, de nem félelmet keltett, inkább szánalmat. Az emberek mindent kitalálnak, csak hogy védjék az igazukat, mindent mondanak, de talán csak azért, mert így szokás. Az ilyen esetekben így kell

cselekedni és kész. Mondhatok én bármilyen érvet az én igazam mellett, csodabogárnak, gyengének, naívnak és lágyszívűnek tartanak. Ezért már egy jó ideje nem vagyok túl beszédes az emberekkel és keresem azok társaságát, akik értik, amit mondok, akiknek nem kell bizonygatnom mit és miért tettem.

Gyorsan telt az idő az említett eset óta, már régen elfelejtettem az egészet, az élet haladt a maga menetében tovább. Eljött a tavasz, több kevesebb esővel, de annyi azért esett, hogy a fű jó nagyra megnőtt az udvaron. Szeretek füvet nyírni, de annyi dolgom összegyűlt erre az időre, hogy úgy gondoltam, keresek valakit, aki majd nagyobb géppel lenyírja. A szomszédom adott is egy telefonszámot, amit felhívtam, egyeztettük az időpontot és amikor eljött a nap, meg is érkezett a fűnyíró. Egyszerűen, de tiszta munkaruhába öltözött férfi volt, sötétkék élénk szemével egyből felmérte a terepet, hozzá is fogott a munkához azonnal. Én is folytattam a megkezdett munkámat bent a házban. Amikor végzett, kis résnyire nyitotta az ajtót és bekiáltott.

- Kész vagyok, kedveském, jöjjön, vegye át a munkát!

Kellemes hangja volt, és ahogy kimentem, az volt az érzésem, mintha már találkoztunk volna valamikor. Körbejártuk az udvart, ezt jelentette az átvétel. Közben váltottunk pár szót. Kérdeztem, mióta foglalkozik kerti munkákkal. Válasza igencsak meglepett, mert még az idén tavasszal kezdett házkörüli munkákat vállalni. Munkájával meg voltam elégedve, megdicsértem a gépét, amiről látszott, hogy szinte még új. Meg akartam kínálni kávéval, üdítővel, mindent elutasított.

- Esetleg egy pohár bort elfogad?

Udvariasan megköszönte, de nem fogadta el azt sem. Aztán a végén megkérdeztem, mivel tartozom.

Válaszát hallva meglepődöttségem még inkább fokozódott.

- Tudja, nem tartozik semmivel. Magácska volt az első, akinél dolgoztam, és az első... az első... tudja, az ingyen van.

Hogyhogy ingyen? Ebben az anyagi világban, ahol mindent a pénz kezd jelenteni, létezik még ez a szó?

- Hiszen megígértem az angyalnak, és nem akarom megszegni az ígéretemet.

Nem értettem semmit. Milyen elmebeteggel hozott engem össze a sors?

- Még a tél elején találkoztam vele. Kedves arca volt, ahogyan fölémhajolt, és ahogyan beszélt! Már alig tudom magam elé idézni az alakját. Nagyon sajnálom, hogy nem emlékszem rá, mert részeg voltam. Bár, ha nem lettem volna részeg, biztosan nem találkozom vele.

- De hát angyalok nincsenek! - mondtam majdnem nevetve a naívságán.

- Ő pedig az volt. Számomra legalábbis igen. Megmutatta nekem az utat. Befejeztem az ivást, vettem ezt a fűnyírót, szerszámokat, és az elvonókúra alatt is folyton azt mondogatta, hogy végig kell csinálni. Akkor fogadtam meg neki, hogy az első munkám ajándék lesz. Az ő

emlékére. El sem merem képzelni, mi lett volna, ha ott hagy az úton a hidegben! Mi lenne most az asszonnyal és a gyerekekkel?

A szívem akkorát dobbant, hogy alig bírtam ki. A lábaimból kiment az erő, le kellett ülnöm egy percre. A férfi megijedt, azt hitte rosszul lettem.

- Mi van magával, kedveském? – kérdezte aggódva.

- Nem komoly - nyugtattam meg, - már el is múlt.

Megint éreztem azt a minden porcikámat elárasztó jóleső érzést, ami azon a téli estén kerített hatalmába. Aztán még egyszer megkérdeztem, mivel tartozom, a válasz ismét ugyanaz volt.

- Hát az ígéretünket valóban be kell tartani – mondtam mosolyogva, kikísértem a férfit, és kedvesen elköszöntünk egymástól. Becsuktam a kaput, közben a gondolatok ide-oda cikáztak az agyamban. Egész nap szinte mintha álomban járkáltam volna. És a jóleső érzés nem múlt el, ott maradt a szívemben. Még este is azzal a hittel hunytam le a szemem szinte mosolyogva belül, hogy mégiscsak léteznek angyalok és én egy vagyok közülük.